

Ballītis ballējas

Ziemassvētku ludziņa

Darbojas:

Kaķēns Ballītis

Sunīte Kivi, 2 gadus veca

Vecā Gudrā Zvaigzne

Koka mašīna

Uzvelkamais Putns

Bērnu mobilais telefons

7 krāsaini zīmuļi

Mīkstais Lācis

Istaba, kurā goda vietā stāv Ziemassvētku vakaram saposta eglīte. Tā ir brīnišķīga – bumbas spīguļo, zelta un sudraba mati laistās, mazi eņģeļi laimīgi izpletuši spārniņus, zvaigznītes iemirdzas pie katras mazākās gaisa kustības. Bet egles galotnē – zvaigzne! Tā gan ir mūžveca, kādreiz sašūta no dzeltena atlasa auduma, bet joprojām mirdz un ir egles galvenais rotājums. Zem egles saliktas arī vairākas, dažāda lieluma raibas kastes ar dāvanām, kas gaida, kad atgriezīsies mājinieki un sāksies Ziemassvētku vakara svinības. Pagaidām viss ir klusu un mierīgi. Tad piepeši atsprāgst durvis un istabā ieskrien kaķēns Ballītis un sunīte Kivi! Ballītis bēg, smejas un klaigā, jo tā, viņaprāt, ir aizraujoša rotaļa, ja kāds dzenas pakaļ. Kivi gan ir ne pa jokam satraukta un norūpējusies.

Kivi. Nē, pagaidi, stāvi! Tu to nedrīksti! Nedrīksti!

Ballītis. Drīkstu, drīkstu, drīkstu! Es to darīšu, jo drīkstu!

Kivi. Tev būs lielas, ļoti lielas nepatikšanas! Tevi ieslēgs vannasistabā, nopērs ar avīzi, sagrābs aiz čupra un izsviedīs laukā!

Ballītis! Nekā! Es esmu mazs, mani nedrīkst pērt vai izsviest laukā!

Kivi. Vienalga, tu nedrīksti! Padomā taču, kā visi bēdāsies!

Ballītis. Nebēdāsies vis, viņi smiesies un priecāsies!

Kivi. Tu nu gan esi muļķis! Kā tad par to var priecāties!

Ballītis. Jo tas ir jautri! Skaties! Es lecu!

Un Ballītis lec tieši eglītē iekšā, ieķeras tajā ar nadziņiem, brīdi, sajūsmā klaigādams, šūpojas un tad tas notiek - egle lēni, bet nenovēršami gāžas. Kivi smilkstēdama atlec malā. Ballītis sajūsmā spiedz un kopā ar egli nokrīt uz grīdas. Eglītes mantiņas žēli notinkšķ un saskandinās, saskaroties ar grīdu. Ballītis pazudis zem zariem, Kivi izmisīgi rej. Eglīte ir nogāzusies un atklājas dāvanu kastes, kas bija noslēptas zem egles zariem. Viena pēc otras atveras kastes vāki un nedroši, bet ziņkāri parādās dāvanas, kas grib zināt, kas noticis.

7 Krāsainie Zīmuļi. (tie staigā un runā kopā, jo ir ievietoti vienā kastītē un nedrīkst viens otru pazaudēt) Kas? Kas? Kas? Kas? Kas? Kas? Kas?

Rozā Telefons. Kas noticis? Vai vajag kādam piezvanīt? Kāds numurs?

Mīkstais Lācis. Tāds troksnis... Vai jau pienācis pavasaris? Jāceļas augšā?

Koka Mašīna. (ar četriem riteņiem un aukliņu priekšā) Kur man jābrauc? Ko jāved?

Putns. (tas ir uzvelkams skaists, krāsains putns, kurš trallina melodijas vietā un nevietā) Čivi-čivi tralla-lā! Esmu gatavs koncertam, visas biļetes izpirktas!

Kivi. (satraukti skraida visiem apkārt) Atpakaļ! Lieniet atpakaļ savās dāvanu kastēs, tūlīt pat! Vēl nav laiks, vēl nav vakars, nav svecītes, nav dzejolišu! Tūlīt pat atpakaļ!

Putns. Bet es gribu dziedāt! Esmu mākslinieks! Es nevaru visu dzīvi pavadīt kastē, man vajag brīvību! (aizrautīgi dzied) Čivi-čivi! Trallalā, trullalā, trillalā!

Kivi. Mierā! Apklusti! Visi atpakaļ kastēs! Eglīte jau ir gar zemi, tagad arī dāvanas būs izsvaidītas! Vai tas ir Ziemassvētku vakars? Tā ir katastrofa!

Mīkstais Lācis. Tātad pavasara nav... Tad jau... (saplok un aizmieg, atbalstījies pret savas kastes malu)

Koka Mašīna. Jānoskaidro situācija. Kāpēc eglīte ir gar zemi? Kas to izdarīja? Kādi ir aizdomās turamie? Kurš jāliek cietumā? (izlec no kastes un pabraukā šurp un turp) Jā, viss darbojas. Es braucu izlūkos!

Kivi. Atpakaļ! (metas virsū mašīnai, bet tā veikli izvairās.)

Koka Mašīna. Oho, man ir ātrums un manevrēšanas spējas! Šo noziegumu es izmeklēšu viens divi!

(uzspiež uz savas sarkanās pogas un atskan spalga signāлтаures skaņa.

Mīkstais Lācis pamostas, Krāsainie zīmuļi no bailēm vēl ciešāk saspiežas kopā, Telefons drudžaini spiež savas pogas, Putns izliekas, ka noģībst. Koka mašīna strauji met lokus ap egli, bet tad bailēs atsprāgst nost, jo, pašķiroot zarus, iznāk Vecā Gudrā Zvaigzne, kas aiz čupra tur Ballīti.)

Koka Mašīna. (iebrēcas) Ahā, re, kur noziedznieks! Tagad sāksies nopratināšana!

(Vecā Gudrā Zvaigzne apsēžas un noliek Ballīti sev blakus. Ballītis izmisīgi pīkst un ņaud. Pārējās dāvanas pamazām izkāpj no savām dāvanu kastēm un aplūko gan viena otru, gan Ballīti un Kivi, gan – ar zināmu cieņu un respektu – Veco Gudro Zvaigzni.)

Ballītis. Es vairāk tā nedarīšu... Šogad vairāk ne reizi... tikai nākamgad...

Vecā Gudrā Zvaigzne. (nopūšas) To mēs dzirdam katru gadu.

Koka Mašīna. Cietums pēc tevis ilgojas! Viens divi – prom aiz restēm!

Ballītis. Ziemassvētku vakarā aiz restēm?!

Koka Mašīna. Tieši tā! Nav ko bēdāt, svētku nebūs, jo tu tos esi izjaucis. Nav eglītes, nebūs ne svecīšu, ne dāvanu, ne kūkas. Ziemassvētki šogad pilnībā iznīcināti.

Telefons. Kā – iznīcināti? Iznīcināti pavisam? Nekas nav palicis?

Koka Mašīna. Padomā pats – ja nav egles, tad nav kur nolikt dāvanas. Un eglei blakus nevar nolikt galdu ar kūkām. Nav egles – nav nekā! (cik vien ironiski spēj) Paldies, Ballīt, par skaistajiem Ziemassvētkiem!

Telefons. Bet varbūt es varētu piezvanīt...

Koka mašīna. Kam piezvanīt? Ziemassvētku vecītim? Es personīgi tādu kaunu nepārdzīvotu. Viņš pūlas visu gadu, lai mums būtu skaisti Ziemassvētki, bet viens ņerga... (draudīgi iet virsū Ballītim un aiz viņa virzās arī pārējās dāvanas) viens riebīgs spalvu kušķis... viens ņaudētājs... ņem un visu sabojā...

Pārējie (cits caur citu piebalso) Visu sabojā... visu, visu sabojā...

Cietumā! Aiz restēm! Bez piena un zivīm, bez aknu pastētes, bez nekā! (te nu Kivi vairs neztur un metas visiem pa vidu, nostājas priekšā Ballītim, kurš sarāvies pavisam mazs aiz bailēm)

Kivi. Stop! Mazākos nedrīkst apbižot!

Krāsainie Zīmuļi. Ak tā? Ak šitā? Un viņš drīkst apbižot? Sabojāt Ziemassvētkus! Nogāzt egli? Sajaukt dāvanas? Visu izpostīt?

Telefons. Man tagad jāzvana ģimenei un jāsaka, lai viņi nemaz nenāk uz mājām, te nekā nav!

Mīkstais Lācis. Man bija jāpamostas tikai uz Ziemassvētkiem un tad pavasarī, bet nu es esmu pamodies un nezinu... Ko darīt, ja esi pamodies nelaikā?

Putns. Es esmu sagatavojis dziedāšanas programmu šim vakaram! Ko tas nozīmē – mans koncerts tiek atcelts??? Es protestēju!

Koka Mašīna. (drūmi, Kivi) Tagad tu redzi, ko viņš ir sastrādājis?

Kivi. Jā, jā, es redzu un tas patiešām nav labi. Bet... varbūt ir kāds skaidrojums, kāds iemesls. Varbūt Ballītis citādi nevarēja... ģīsi sakot, mums jāzina, kāpēc viņš tā izdarīja? Varbūt tas nav tik briesmīgs noziegums, par kuru jāliek cietumā.

Koka Mašina. (augstsirdīgi) Nu labi! Lai viņš runā!

Kivi. (iebuknī Ballītim pa sāniem) Runā! Tā tev ir pēdējā iespēja.

Ballītis. Es... es ļoti gribēju... (Kivi brīdinoši viņam iebuknī) Tas tāpēc, ka... tas ir ļautri! (Kivi bezcerīgi nopūšas)

Vecā Gudrā Zvaigzne. Tā ir tradīcija. Kaķu ģimenes tradīcija. Ballīša mamma, skaistā Mīce, un vecmāmiņa – strīpainā Pūka... un viņa vecvecmāmiņa un vecvecvecmāmiņa... visi katru gadu Ziemassvētkos nogāž eglī. Lec un nogāž. Jo eglīte ir skaista, ar visām mantiņām, kas tik ļautki spīguļo, ar skuju smaržu. Tādai eglītei viņi vienkārši nevar ļaut mierīgi ģarām! Ir jālec!

Ballītis. (satraukti) Ir jālec! Tā nogāžas ar tādu traku, ļautku troksni un visi nobīstas, bet tas... tas ir skaisti! (Ballītis ļepni) Tā ir mūsu kaķu ģimenes Ziemassvētku tradīcija!

(Visi apjukuši klusē)

Mīkstais Lācis. Domāju, ka tas ir ļauts stāsts, trūkst tikai no.....

(Lācis aizmieģ pusvārdā)

Vecā Gudrā Zvaigzne. Es pati to esmu piedzīvojusi katru gadu. Laimīgā kārtā esmu veidota no auduma un krītot neesmu saplīsusi. Bet dažas eglīšu mantiņas ģan. Tāda tiešām ir tā kaķu tradīcija Ziemassvētkos un runā, ko ģribi – tas nemainīsies nekad. Bet nu es domāju, ka mums visiem vajadzētu likt ģalvas kopā un kaut ko izdomāt.

(Rotaļļietas mazliet neticīgi, tomēr saliek ģalvas kopā. Ģaida, kad kaut kas notiks.)

Vecā Gudrā Zvaigzne. Likt galvas kopā nozīmē – domāt! Ko mēs tagad darīsim!

Koka mašīna. Iespundēsim Ballīti cietumā?

Vecā Gudrā Zvaigzne. Vai tu par to priecātos? Ka kāds sēž cietumā Ziemassvētku vakarā?

Koka mašīna. (ne pārāk pārlicināti) Nu...

Putns. (tragiski ieraudas) Ak, cik tas ir bēdīgi, es to nespēju pārdzīvot, es nevaru tādā situācijā iepriecināt visus ar savu dziesmu...

Telefons. (mierinoši) Tev ir mākslinieka dvēsele.

Krāsainie zīmuļi. Es zinu! Es arī zinu! Mēs varam! Ko varam? Varam uzzīmēt! Jā, varam uzzīmēt! Skaistu Ziemassvētku eglīti!

(Putns ieraudas vēl skaļāk, telefons metas viņu mierināt)

Vecā Gudrā Zvaigzne. Ar zīmējumu šoreiz nebūs līdzēts. Kā būtu, ja mēs atliktu eglīti atkal atpakaļ savā vietā, kamēr ģimene vēl nav pārnākusi mājās. Pieceltu, sakārtotu un ieslēgtu gaismiņas.

Krāsainie Zīmuļi. Jā, jā, jā, jā, jā, jā, jā!

Vecā Gudrā Zvaigzne. Tas nebūs vienkārši...

Telefons. Protams, tas ir vienkārši! Es piezvanīšu ātrajai palīdzībai!

Putns. Kāpēc ātrajai palīdzībai? Tev liekas, ka es esmu slim? Bet es neesmu! Man šodien jāuzstājas, es nedrīkstu slimot!

Telefons. Nevienam nav slim, vai tad es to teicu? Tā taču ir ĀTRĀ PALĪDZĪBA! Tā ātri atbrauks, ātri palīdzēs un viss būs kārtībā!

Vecā Gudrā Zvaigzne. Paldies, telefon, bet ātrā palīdzība šoreiz nederēs. Tā tiešām brauc tikai pie slimniekiem.

Telefons. Tad ugunsdzēsējiem! Ugunsdzēsējiem ir milzīgi garas kāpnes un daudz ūdens! Tieši tas, kas mums vajadzīgs. Tā! Es zvanu, nav ko gaidīt! Viens, viens, divi!

(Telefons spaida savas pogas, Koka Mašīna ieogrūž dunku sānos
Mīkstajam Lācim, tas pamostas)

Telefons. (pašapzinīgi runā, staigādams apkārt un nevienu
neievērodams) Sveicināti, vai ugunsdzēsēji?

Mīkstaiss Lācis. (atbild telefonam) Jā, kā tad! Visi ugunsdzēsēji klausās.

Telefons. Tad nu tā, mīļie ugunsdzēsēji! Mums te ir katastrofa,
saprotiet? Egle ar visām mantiņām guļ uz grīdas pilnīgi bezpalīdzīga.
Ceru, ka jūs atbrauksiet un visu atkal savedīsiet kartībā, ir taču
Ziemassvētki!

Mīkstaiss Lācis. Ir gan.

Telefons. Tad jūs atbrauksiet? Mums te vēl jāsakārto dāvanas un
jānoliek vietā galds, tad nu esiet tik laipni, nekavējieties!

Mīkstaiss Lācis. Labi, pierakstu jūs rindā. Būsiet trīs simt astotie.

Telefons. Kādi trīs simt astotie?

Mīkstaiss Lācis. Vēl jāizbrauc piecelt trīs simti septiņas eglītes, ko kaķi
nogāzuši. Jūs būsiet trīs simt astotie.

Telefons. Bet... bet... kā tad tā?

Mīkstaiss Lācis. Tā nu tas ir! Priecīgus svētkus!

Telefons. (pilnīgi apstulbis, paskatās uz pārējiem) Mēs esam trīs simt
astotie!

Mīkstaiss Lācis. Tad mūsu kārta pienāks pavasarī un es varu... (aizmieg
pusvārdā, atspiezdami pret Krāsainajiem zīmuļiem, kas ar grūtībām
cenšas viņu noturēt taisni.)

Telefons. (briesmīgi saskaišas un metas virsū Ballītim) Ak tu, izspūrušais
ķēms! Spalvu kušķis! Ņaudētājs un lēkātājs!

Ballītis. Es neesmu spalvu kušķis! Esmu mazs un mīlīgs, īsts saldumiņš!
Es vairs tā nedarīšu! Bet jūs... jūs esat... ļauni! Ļauni un briesmīgi! Es

nekad mūžā ar jums vairs nerunāšu un vispār... vispār te... nedzīvošu. Es aizeju!

(Ballītis lepni paceltu galvu iziet laukā pa durvīm un pēc sekundes noklaudz ārdurvis. Ballītis ir prom svešajā, tumšajā pasaulē.)

Putns (mākslinieciski elso). Ak dievs, kāda drāma... Tagad viņu aprīs nežēlīgā tumsa, nobrauks mašīna un nabaga kaķēniņš gulēs dubļos visu aizmirsts... Cik drausmīgi! Tādā atmosfērā koncertēt nav iespējams.

Kivi. Tā nu gan nevar! Viņš tur tiešām pazudīs! (metas laukā, bet Vecā, Gudrā Zvaigzne viņu aptur)

Vecā, Gudrā Zvaigzne. Esi nu mierīgs. Visticamāk viņš noslēpās priekšnama apavu kastē un aizcirta ārdurvis, lai mēs domātu, ka viņš ir prom.

Kivi. Kāpēc?

Vecā, Gudrā Zvaigzne. Viņš, pirmkārt, baidās no tumsas, otrkārt, grib piedalīties, kad mēs celsim augšā egli. Un mums tas ir jādara! Jāpieceļ egle!

(Atskan sīka, bet draudīga bungu rīboņa un katra rotaļlieta piestājas pie egles, kur nu kura. Putns vienkārši uzsēžas uz zara un aizrautīgi trallina. Vecā, Gudrā Zvaigzne turas pie egles galotnes. Bungu rīboņa pastiprina sasprindzinājumu.)

Koka Mašīna. Viens, divi, trīs! Ceļam!

(egle tikai viegli notrīs, bet nepaceļas ne par milimetru. Visi atkāpjas no tās un skatās. Egle guļ uz grīdas.)

Krāsainie Zīmuļi. Ai. Viņa. Vēl. Arvien. Guļ. Uz. Grīdas.

Mīkstais Lācis. Kā tas var būt? Mēs taču salikām galvas kopā!

Telefons. Man liekas, ka tomēr jāpiezvana. Tikai – kam?

Koka Mašīna. Pie visa vainīgs putns. Viņš sēdēja uz zara un trallināja! Kā mēs varam pacelt egli, ja kāds trallina!

Putns. Tikai tā arī var pacelt! Kādam jātrallina vai jādzied, jo tas uzmundrina tos, kas dara visādus vajadzīgus darbus, piemēram, pieceļ eglī no grīdas. Ja nebūtu trallinātāju, nekādi darbi vispār nevirzītos uz priekšu.

Kivi. Tad varbūt... varbūt vajag atstāt uz grīdas un sakārtot... nu tā, it kā tā arī vajag.

(Visi metas kārtot eglīšu mantiņas un palīdz Vecajai Gudrajai Zvaigznei uzrāpties eglītes vidū un apsēsties.)

Un tagad kastes saliksim apkārt...

(visi metas pie savām kastēm un saliek apkārt eglei)

Un tagad visi lien iekšā kastēs... (visi salien kastēs, bet ik pa brīdim pacilā vākus, lai palūrētu)

Nu tā...

(Kivi atkāpjas, apsēžas un domīgi skatās uz egli. Pa durvīm galvu pabāž Ballītis.)

Ballītis. Es esmu atpakaļ. Laukā bija tumšs un auksts un es nolēmu, ka varu būt noderīgs... Vai uzcēlāt eglīti?

Kivi. Neteiksim, ka gluži uzcēlām, bet... tā arī nav slikti.

Vecā Gudrā Zvaigzne. Nu? Kā ir?

Ballītis. Šausmīgi!

Vecā Gudrā Zvaigzne. Kāpēc šausmīgi?

Ballītis. Tādu egli nu gan negribas nogāzt. Tā jau ir nogāzta!

Kivi. Jā... tā ir nogāzta.

Vecā Gudrā Zvaigzne (kāpj nost no egles) Tā arī nav mana īstā vieta.

(no kastēm, to dzirdot, ātri rāpjas laukā pārējās dāvanas.)

Telefons. Jā, tas nav variants... Kaut kā neglīti, uz grīdas... it kā kāds to būtu nogāzis. (zīmīgi paskatās uz Ballīti) Man liekas, ka jāpiezvana. Un

es izdomāju, kam! Kaimiņiem! Mūsu ģimenei ir jauki kaimiņi, tā es dzirdēju. Kaimiņi noteikti zinās, kā tādus gadījumos jārikojas.

(spiež savas pogas un ar lietišķu izteiksmi atkal staigā turp un šurp, nevienu neievērodams. Kivi ieogrūž dunku Putnam.)

Telefons. Hallo! Vai mūsu kaimiņi?

Putns. Jā, jūsu labākie kaimiņi klausās!

Telefons. Ahā, tas ir patīkami, ka klausās. Un vēl – labākie! Tad gan viss nokārtosies! Mums te ir neliela problēma, mīļie kaimiņi – mazs, mīļš kaķēns (draudīgi paskatās uz Ballīti) nogāza mūsu Ziemassvētku eglīti. Nabadzīte tagad guļ uz grīdas un mēs... īsti nezinām, kā viņai palīdzēt.

Putns. Vai kaķēnam vajag palīdzību?

Telefons. Kaķēnam? Tam spalvu kušķim?... Es gribēju teikt, mazajam pūkainītim palīdzība nav vajadzīga, varbūt pat tieši otrādi – viņu varētu maigi apguldīt kādā būrītī un nolikt būrītī tumšā istabā, lai kaķēns var mierīgi atpūsties... (Ballītis sašutumā ieņaudas) Bet runa nav par kaķēnu. Runa ir par eglīti! Kā palīdzēt eglītei!

Putns. Es iesaku vislabāko – domāt labas domas un nodziedāt kādu skaistu dziesmu! Ticiet man, tas noteikti palīdzēs! Pricēigus svētkus!

Telefons. Bet... kādu dziesmu? (pagriežas pret pārējiem, apjucis) Kaimiņi iesaka domāt labas domas un dziedāt dziesmu.

Vecā Gudrā Zvaigzne. To visu mēs varētu, bet eglīte diez vai tā tiks piecelta. Paldies, telefon, tu darīji, ko varēji. Tomēr mums atkal jāsaliek galvas kopā... (visi steigšus sapulcējas bariņā un saliek kopā galvas, arī Ballītis iespraucies pa vidu.)

Ballītis. Es zinu! Zinu! (sajūsmā drebēdams) Zinu, kā mēs pacelsim eglīti... es zinu! Es to nupat izdomāju, es zināju, ka būšu noderīgs!

Vecā Gudrā Zvaigzne. Nepārsteidzies ar secinājumiem, Ballīt. Labāk ātrāk stāsti savu plānu, jo ģimene jau ļoti drīz būs mājās.

Ballītis. (sajūsmā satraukti skraida te pie viena, te pie otra) Nu tad tā... tas ir vienkārši... tā es daru vienmēr, kad man gribās kaut kur uzrāpties...Esmu simtreiz to jau darījis, nē tūkstošreiz vai varbūt vēl vairāk...

Koka mašīna. Ballīt!

Ballītis. Es jau stāstu! Kivi, saki tu viņiem, ka es nevaru tā uzreiz...

Kivi. Viņš nevar uzreiz, jo ir satraucies un sajūsmināts.

Ballītis. Nu jā, tieši tā! Tātad es sākšu no sākuma...

Visi iebrēcas. Nē...!!!

(Mīkstais Lācis, kurš atkal bija iesnaudies, pārbijies pamostas)

Ballītis. Bet tas ir svarīgi, lai jūs saprastu!

Kivi. Ballīt, turies pie eglītes.

Ballītis. Labi. Mums jātiek pašā augšā, tur, kur eglītē sēdēja Vecā Gudrā Zvaigzne. Mēs piesiesim auklu pie eglītes galotnes, kas guļ tagad uz grīdas un tad... pamazām, pamazām, palēnām celsim to augšā. Bet mums jātiek pašiem tur augšā!

Putns. Es varu lidot, galu galā man vienīgajam ir spārni, ne tikai brīnumskaista balss.

Krāsainie Zīmuļi. Mēs. Ātri. Varam. Uzzīmēt. Kāpnes. Ar. Balstiem.

Koka auto. Es varu... es varu... braukāt un brīdinoši signalizēt!

Kivi. Ballīt, tev ir kāda ideja, kā mēs tiksīm augšā?

Ballītis. (lepni) Protams, ka ir.

Kivi. Un kāda ir šī ideja?

Ballītis. (Ietur pauzi, lai ideja skanētu pēc iespējas satriecošāk) Mēs saliksīm kastes. Vienu uz otras. Un pa kastēm uzrāpsimies augšā.

(Visi sajūsmā iekliedzas, iesaucas un aplaudē. Kivi atzinīgi uzsit Ballītim uz pleca. Visi metas pie savām kastēm un cenšas salikt tās vienu virs otras, bet tās gāžas.)

Vecā Gudrā Zvaigzne. Paga, paga, rimstieties! Sāksim ar lielāko, Mīkstā Lāča kasti... (Mīksta Lācis atnes savu kasti un noliek to vajadzīgajā vietā.) Tad Koka mašīnas kasti... (Koka mašīna svinīgi uzliek savu kasti uz Mīkstā Lāča kastes) Tad Putna kaste... tad Telefona kaste... tad Krāsaino zīmuļu kaste...

(visas kastes nu saliktas un izveidojušas torni ar kāpnēm)

Vecā Gudrā Zvaigzne. Tagad, Koka mašīna, mums jāaizņemas no tevis aukla. Tev pašlaik tā nav vajadzīga, vai ne?

Koka mašīna. Noteikti nav vajadzīga.

Vecā Gudrā Zvaigzne. Vienu auklas galu piesiesim pie galotnes...

(piesien auklu pie galotnes) Bet ar otru celšim egli augšā... Lāci, tev būs jātur viņa no apakšas, mēs pārējie stāvēsim uz torņa kāpnēm...

(Visi metas uz norādītajām vietām)

Es atvainojos (cienīgi)... es kāpšu pašā augšā, jo man būs jātiek eglītes galotnē... (Visi godbijīgi palaiž Veco, Gudro Zvaigzni un viņa uzkāpj pašā torņa galā.)

Un tagad! Viens, divi, trīs! Velkam!

(Visi velk auklu un eglīte sakustās, tad uz brīdi apstājas, tad atkal sakustās un... ceļas augšā!. Lācis no apakšas sten, Putns satraukti iedziedas, Ballītis ieņaudas, Kivi ierejas, Zīmuļi reizē velk, Telefons nejauši spiež kaut kādas savas pogas.)

Vecā, Gudrā Zvaigzne. Nu... vēl drusku, vēl...

Visi iekliežas Jā!!!

(Eglīte ar visām mantiņām atkal stāv taisni un Vecā Gudrā Zvaigzne paspēja apsēties uz galotnes.)

(Visi atkāpjas un sajūsmināti skatās uz eglīti)

Krāsainie zīmuļi. (visi reizē) Cik skaista...

Telefons. Cik spoža...

Koka mašīna. Cik jauka...

Ballītis. Cik priecīga... tā vien gribētos...

Kivi. (brīdinoši) Neiedrošīnies!

Ballītis. Pat netaisos! Es taču apsolīju, ka šogad vairs tā nedarīšu!

Putns. (nostājas dziedātāja pozā. Sāk dziedāt, tad dirigēt, kad pievienojas pārējie)

Cik skaista, cik spoža, cik priecīga

Ir mūsu Ziemassvētku eglīte!

Tā ir tik silta un jauka

Kā pati ziemas saulīte!

Mēs savu eglīti pušķojām

Un galotnē zvaigzni uzspaudām,

Un, kad tā nejauši nogāzās,

Mēs visi kopā to piecēlām!

Visas dāvanas pamazām iekāpj atpakaļ kastēs, uzliek kastēm vākus un, kad pēdējā kaste ir aizvērusies, aiz durvīm atskan balsis, jo ģimene atgriezusies mājās un tūlīt sāksies Ziemassvētku vakara svinības.

Beigas.

2022

